

[Ole M. Nielsen]

op og bruger de formuleringer og betoninger, som fru Pia Christmas-Møller gør her, oven på det flotte forarbejde, der foreligger – blandt andet og især fra fru Pia Christmas-Møllers side – som grundlag for det lovforslag, som ligger her, for det har virkelig været et fint og sagligt stykke arbejde, som har ført til et godt resultat med masser af fleksibilitet, hvilket også er påpeget. Jeg synes, det er helt hen i vejret at sige, at der er tale om aftalesvigt osv. Der kan være tale om formulering- eller fortolknings-spørgsmål – det kan vi være helt enige om – og dem mener jeg vi må se at få klaret op under den efterfølgende udvalgsbehandling. Men at kalde det aftalesvigt eller give udtryk for, at der er sket ændringer af formuleringer osv., holder simpelt hen ikke vand.

Det er i øvrigt lidt mærkeligt at høre fru Pia Christmas-Møller tale om en merudgift for statskassen ved, at man kan gå ind på det høje niveau i 63-års-alderen efter at have kørt på delefterløn, ikke blot fordi vi jo er enige om, at delefterlønsordningen egentlig er en besparelse for statskassen i forhold til, hvis folk valgte at gå på efterløn – dér har vi masser af beregninger, der viser, at det reelt er en besparelse at indføre delefterløn – men også fordi man kan forarges over en merudgift på det niveau, når det andet anklagepunkt fra fru Pia Christmas-Møllers side: at man skulle kunne beholde sin indtægt ud over de 200 timer mod kun at blive trukket for 56 kr., jo reelt åbner for, at folk, der kan være på fuld overførselsindkomst med adgang til 200 timers indtjening, så kan få adgang til yderligere indtjening, hvilket typisk vil blive benyttet af dem, der er i stand til at indtjene nogle ganske høje timelønninger. At de skulle kunne komme godt fra det, er jo i hvert fald ikke en besparelse for statskassen; det er altså en adgang til ekstra indtægter for folk, som har en god overførselsindkomst. De to anker, fru Pia Christmas-Møller kommer med dér, er helt i modstrid med hinanden.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Den, der læser Folketingstidende, vil have forståelse for, hvad der er baggrunden for, at det kan være lidt svært at få aftaler indført i en egentlig lovtæst; for den, der læser Folketingstidende, vil være klar over, at både arbejdsministeren og nu også Kristeligt Folke-

partis ordfører har angrebet mig og argumenteret hårdt imod mig for noget, jeg angiveligt skulle have sagt i mit ordførerindlæg. Ved at konsultere Folketingstidende vil man konstatere, at jeg overhovedet ikke har omtalt noget ønske om, at modregning i forbindelse med overskridelse af 200-timers-reglen skulle finde sted time for time og ikke krone for krone. Det har jeg overhovedet ikke nævnt, og jeg har ikke nævnt det som et problem.

Men det er anskuelsesundervisning i, hvad det er, vi har med at gøre her: Der er for mange, som ikke hører aktivt efter, der er for mange, som ikke engang forstår, hvad de selv siger i disse forhandlinger, som er teknisk yderst komplicerede. Det er jeg nødt til at sige.

Et af de meget væsentlige punkter, jeg nævnte som et udestående problem, kom hverken arbejdsministeren eller Kristeligt Folkepartis ordfører ind på med et eneste ord. Det drejer sig om kompensationsniveauet, hvor vi hele vejen igennem har diskuteret, hvorvidt også delpensionens kompensationsniveau skulle ændres som følge af, at man på delefterløn lagde sig fast på en 82-procents-grænse.

Sagen er jo, at i dag er delpensionen skruet sådan sammen, at man i de første 2½ år får 90 pct.s compensation, og at man derefter får en compensation på 80 pct. Regeringen har lagt op til, at der også med hensyn til delpensionen skulle være en fast compensation med én sats. Kompromiset blev, at vi fik en fast sats, som er fuldstændig ens for både delefterlønnen og delpensionen. Og jeg må sige, at det er ikke den vare, som regeringen har leveret med det lovforslag, vi skal behandle om lidt, og som er stillet af socialministeren. Tværtimod er der indlagt nogle begrænsninger, som netop skader den plusvirkning, der vil være for de allerdårligst stillede rent indkomstmæssigt – i modsætning til delefterlønnen. Den harmoni mellem de to delpensions- og delefterlønsordninger, som regeringen har argumenteret så heftigt for, er ikke gennemført – på trods af, at det udtrykkeligt adskillige gange under forhandlingerne blev naglet i bordpladen, at sådan skulle det være. Det er knasten, som kan få dette her til at ramle fuldstændig.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Det er jo store ord; fru Pia Christmas-Møl-